

Таквози е истинното ти щастіе, принушиж ѝ пакъ гласжтъ на Египтянина, ты ще станешъ супруга на Арбака.

Истришиж отъ ужасъ момата, спушиж са черната завѣса на чудодѣйствието, и Арбакъ, истинныйтъ Арбакъ стоеше на колѣнѣ предъ Іона.

Іону! рече ѝ той като я гледаше страстно. Послушай челоувѣка, който отдавно и безполезно са е борилъ съ любовта си; азъ та обожавамъ! Орисницата не лъже, ты си предназначена за мене. Търсихъ доро до краищата на свѣта и нийдѣ не намѣрихъ жена на тебе прилична. Еще отъ млади години съпувахъ за другарка съ твоитѣ дарованія, подъ властѣта на този сънь бѣхъ до минутата когато са ты поевни, и пробудихъ са когато ты видѣхъ. Не си отвращай лицето. Іону; азъ не съмъ, както до сега ты вѣрваше, не съмъ предишныйтъ челоувѣкъ, студенийтъ, безчувственныйтъ, фантастическійтъ както ти са виждахъ. Никога жена не е сполучвала любовникъ толкози привързанъ колкото азъ ще бѣдъ къмъ Іона. Не искай да бѣгашъ отъ мене, виждъ! Оставямъ ржката ти, оттегли я ако искашъ. Нека бѣже! но не ма отблѣсвай! толкосъ бѣрже! виждъ колко е голѣма силата ти надъ мене, виждъ какъ сполучи да ма преобразишъ; азъ който никога не са наведохъ предъ живъ челоувѣкъ, навеждамъ са предъ колѣнѣтъ ти; азъ който управямъ орисницата искамъ да са управямъ отъ тебе. Не бойса, Іону бжди моя царица, моя богыня, моя супруга; каквыто желанія и да искажешъ ще са изпълнятъ; краищата на свѣта ще бѣдѣтъ служители на твоє желанія; величіето, силата, и великолѣпіето ще бѣдѣтъ послушны на заповѣднѣтъ ти. Единственното ми славолюбіє състои отъ сега въ подчиненіето ми на тебе. Обърни къмъ мене, Іону, погледа си, нека ма очестити усмихката на усгата ти; душата ми са намѣрва въ мракъ когато си затуляшъ лицето. Свѣтна надъ мене, мое слѣнце! мое небе! свѣтлина на мортѣ очи, Іону, Іону не отблѣсвай моята любовь!

Бѣше сама, бѣше во властѣта на странныя и страшень този челоувѣкъ, но ты пакъ не са показа оплашена, уважаніето къмъ думитѣ му, и подсладенитѣ му рѣчи ѝ вдѣхвахъ дързновеніє като полагаше надѣждытъ си на покровителството на непорочността на сърцето си. Но толкози смутена и оцудена са виждаше щото са мнѣхъ доста минути до като може да отговори.

— Стани, Арбаке, рече ты най подиръ, като му подаде ржката си, която обаче тосъ часъ оттегли като осѣти пламенната цалувка